

POW-WOW

Z DOLNÍCH POČERNIC

Proč si dospělí Středoevropané hrají smrtelně vážně na americké Indiány? Tohle téma se dá odbyt bonmótem, že je to jen jeden z mnoha kostýmů a identit, které nabízí pestrý šatník globalizované civilizace. Buddha, kráň, rastaman, ravenan, skinhead, anarchista, Indián – kostým vedle kostýmu. Ale když navštívíte euroindiánské Pow-wow, taneční slavnosti, alespoň trochu pochopíte, v čem je to kouzlo.

Dolní Počernice, priměstská vesnice kousíček od Prahy, únorová sobota dopoledne. Diváci na ochozu. První tanec. Na užší straně školní tělocvičny sedí pod basketbalovým košem indiánské „kapely“, pět šest lidí, vždy okolo obrovského bubnu, do kterého tludou dlouhými palicemi a houpavě zpívají. Důnicí zvuk naplní celý sál, na „parketu“ houf žen, dětí a mužů v zářivě barevných, blýskavých a zvonivých kostýmech rytmicky podupává a tančí v kruhu. Ty kroky mají svá přesná pravidla, ale neznalemu návštěvníko-

vi to nejvíc ze všeho připomíná zpomalenou scénu ze zimního bruslařského stadiónu, kdy se jezdí pořád dokola. Ta chvíle má atmosféru, magický rytmus, barvy a pocit „kmenové“ souzářnosti. Jistě, trochu tu chybí ta přerie. Pohled na bojovníka s tomahavkem a orlí náčelnickou čelenkou na pozadí ribstolu a palubovky má trochu komický nádech, ale co byste chtěli ve dvacátém prvním století.

Taneční slavnosti Pow-wow se u nás konají už šestý rok. Pákrát v Plzni, letos poprvé v Dolních Počernicích. Pořádá je česká pobočka Indiánské sekce mezinárodní organizace Westerns International. Kromě českých Euroindiánů sem jezdí i Němci a několik v Německu žijících indiánských rodin. Pow-wow vzniklo v Americe v devatenáctém století, zhruba v dobách, kdy Indiáni museli opustit svá rodová území a odešli do rezervací. Tehdy přestával být rituální a společenský tanec běžnou součástí je-

jích života a pomalu kameněl ve folklor. Pow-wow jsou tedy jakousi obdobou našich strážnických slavností. Přípomínkou, hledáním vlastní minulosti. V posledních deseti letech se Pow-wow rozšířilo i do Evropy. Je to vlastně soutěžní přehlídka s mnoha kategoriemi – mužský a ženský tanec, tradiční a moderní tance. A tak vysperkování válečnických tanců s přiveseným číslem a okolo nich běhá kostymovaná porota s blokem a zaplňuje body. Ale původní smysl Pow-wow zůstal zachován. I dnes je to vlastně hledání identity ve zmateném světě. I když je možná zvláštní, že si někdo pod Ripem na otázku: „Kdo vlastně jsem?“ odpoví: „Indián.“ A pokud vám to připadá příliš filozofující, nenechte se odradit. On i pohled na divoce nalícené muže v bederních rouskách, kteří spřádáné zavěšují tomahavky k pasu a štosují se u bufetu do fronty na párek, docela stojí za to.

TOMÁŠ FÉRTEK
Foto PETR JEDINÁK